

Fred is terug

Skubba zag met de bril van opa nog steeds niet beter onder water. Hoe scheel hij ook keek, onder water bleef het zicht troebel. Hij was echter niet van plan om de moed op te geven. Hij wist dat duikers onder water konden zien. Als hij hard genoeg probeerde, zou het hem ook lukken.

Skubba probeert nog steeds onder water te kijken, terwijl Fred aangewandeld komt.

"Zo zal het niet gaan!", hoorde Skubba achter zich. Daar stond Fred weer. "Ik heb gelezen dat er lucht tussen je ogen en het glas moet zitten", voegde Fred er nog aan toe.

"Maar er zit toch lucht tussen mijn ogen en de bril?", reageerde Skubba.

"Ja, maar die lucht gaat weg als je je hoofd onder water steekt. De lucht moet blijven", antwoordde Fred.

"Hoe gaan we dat doen?", vroeg Skubba.

"Ik heb al iets gemaakt", zei Fred enthousiast.

Fred haalde een soort boterhamendoos tevoorschijn. De bodem was echter uitgesneden en vervangen door een doorzichtige, harde plastic. Hij gaf de doos aan Skubba, die hem onderzoekend bekeek. Hij begreep er niets van. Hoe moest een boterhamendoos met een kapotte bodem hem beter doen zien? Maar omdat Fred zei dat het werkte en hij geen beter idee had, besloot hij het te proberen.

Skubba zette de brooddoos op zijn gezicht en dook onder water. 1, 2, ... 10 seconden later kwam hij proestend en hoofdschuddend boven. Het water liep uit de doos.

"Het werkt niet! Ik zie er niet beter mee dan met de bril van mijn opa". En hij gooide het ding op de kant.

"Natuurlijk niet", zei Fred. "Er zit water in de doos. Ik heb toch gezegd dat er lucht tussen je ogen en het glas moet zitten".

Oeps, dat had hij inderdaad gezegd. "Wat moet ik daar dan mee doen?", vroeg Skubba, wijzend naar de doos die als een stuk vuil op de grond lag.

"Neem de doos en duw hem in het water. Als je er niet mee onder gaat, dan zou je beter moeten zien", antwoordde Fred terwijl hij de doos opraapte.

Vol twijfels nam Skubba het wonderding aan en deed zoals de jongen hem verteld had. Zachtjes duwde hij de doos in het water, er nauw op lettend dat hij geen golven maakte.

Hij drukte zijn gezicht tegen de doos. Zodra de doorzichtige bodem door het wateroppervlak drong, zag hij de dingen niet meer troebel.

"Ja. Het lukt! Ik zie mijn voeten!". Een meter scherp zien. Zo ver had hij in het water nog nooit iets gezien. Vol enthousiasme dook hij naar de bodem. Maar hij was nog maar pas vertrokken of hij kwam teleurgesteld weer boven.

"Aardig ding, maar ik kan het niet gebruiken onder water".

"Klopt", antwoordde Fred. "Maar nu weten we dat het werkt. Als we er in slagen om onder water lucht tussen je ogen en het plastic te krijgen, dan zal je kunnen zien".

Misschien dat die rare snuiter toch wist waarover hij het had. Zouden ze ooit vrienden worden? ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

© Jessica Raes